

F-117: ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΡΩΧΗΜΕΝΟ;

Αν και οι περισσότεροι θεωρούν ότι το F-117 ξεπεράστηκε στο θέμα της ενσωματωμένης τεχνολογίας στελθ, στην πραγματικότητα το Nighthawk έπεσε θύμα των επιχειρησιακών του δυνατοτήτων και της μεταφορικής ικανότητας όπλων, που περιοριζόταν σε 1.000-2.000 λίβρες. Το οπλοστάσιό του μπορεί να επεκτάθηκε πέρα από τις αρχικές GBU-10 και GBU-27, περιλαμβάνοντας τελικά Enhanced GBU-27 (με διπλή κατεύθυνση λέιζερ και GPS), GBU-12, JDAM, ακόμη και WCMD (Wing Corrected Munition Dispenser), αλλά το F-117 παρέμεινε σε όλη τη διάρκεια της καριέρας του μια «πλατφόρμα δύο βομβών», όπως χαρακτηριστικά έλεγαν οι επικριτές του μέσα στην USAF. Η δυνατότητα αυτή δεν ήταν πλέον αρκετή, όπως αποδείχθηκε σε επιχειρήσεις, όταν το F-22A μπορούσε να μεταφέρει έως και οκτώ SDB (Small Diameter Bomb).

Ακόμη όμως και η ενσωματωμένη τεχνολογία στελθ είχε αρχίσει να γίνεται παρωχημένη. Το F-117 είχε μεν χαρακτηριστικά που μείωναν σημαντικά το ίχνος που παρουσίαζε το αεροσκάφος στους εχθρικούς αισθητήρες, αλλά το... άλλο μισό του μυστικού της επιτυχίας του όλα αυτά τα χρόνια ήταν ο πολύ προσεκτικός σχεδιασμός των αποστολών. Σε αυτόν, μια τεράστια και συνεχώς ανανεούμενη βάση δεδομένων με απειλές επέτρεπε το σχεδιασμό, ώστε να αποφεύγονται οι διαδρομές όπου το ρίσκο εντοπισμού ήταν μεγάλο. Έτσι, το F-117 ήταν ίσως ιδανικό για επιχειρήσεις εναντίον μιας γνωστής σχετικά με τη σύνδεση και τη δομή, στατικής αεράμυνας. Σε ένα όμως δυναμικό πεδίο μάχης, οι πιλότοι των F-117 θα μπορούσαν να βρεθούν σε κίνδυνο, παρά την τεχνολογία στελθ. Το F-22 και το F-35, η πέμπτη δηλαδή γενιά αμερικανικών μαχητικών, επιχειρησιακά είναι πολύ πιο ευέλικτα, χρησιμοποιώντας την τεχνολογία στελθ υπό ένα εντελώς διαφορετικό δόγμα.

Το άλλο πρόβλημα του F-117 ήταν πως, όταν σχεδιάστηκε, τα πάντα θυσιάστηκαν στο βωμό της τεχνολογίας στελθ. Η συντήρηση των χαρακτηριστικών της τελευταίας, αλλά και η υποστήριξη του μοναδικού αυτού αεροσκάφους, εξελίχθηκαν σταδιακά στο μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετώπισε το Nighthawk, με ραγδαία αυξανόμενο κόστος, που τελικά ήταν και εκείνο το στοιχείο που το... «σκότωσε». Ειδικά στις μετασταθμεύσεις του τύπου, ο όγκος της υποδομής διοικητικής μέριμνας και τεχνικής υποστήριξης που έπρεπε να συνοδεύει το αεροπλάνο ήταν απίστευτος. Έτσι, σε θέατρα επιχειρήσεων όπως το Ιράκ και το Αφγανιστάν σήμερα, το F-117 δεν είχε πλέον αξία, άρα ούτε και θέση.

κές προσπάθειες επικεντρώθηκαν στη δυνατότητα χρήσης κάποιων χαρακτηριστικών του Nighthawk που σε συνδυασμό με χαρακτηριστικά άλλων πλατφορμών του «πακέτου» θα μπορούσαν να κατανικήσουν ευκολότερα την εχθρική άμυνα, χωρίς από την άλλη πλευρά να υποσκάψουν τις δυνατότητες δράσης του F-117.

Την ίδια περίοδο υπήρξε και μια παράλληλη προσπάθεια αναβάθμισης των ηλεκτρονικών και των άλλων υποσυστημάτων στο πιλοτήριο, που μετά από δύο δεκαετίες ζωής είχαν γίνει πλέον παρωχημένα. Το σχετικό πρόγραμμα, γνωστό σαν F-117 Combat Capability

